Yıldızların gözyaşları

SEBAT BAYLER

1980'li yılların Ankara'sında bir kış sabahında ablamlara gitmiştik. Kapıyı bir çocuk açtı. İçimden "Allah'ım, ne güzel çocuk!" geçti. Aslında çok utangaç, kimseye dokunmayan, biraz kibirli, kendini beğenmiş biriyim. Babasının prensesiyim ki sormayın, asil biriyim. Kendimi övmeyeyim ama ablam "Bir leydi yetiştiriyorum." der, övünür, başımızın üstüne kitap koyar yürütürdü.

Çok kardeşi olan muhteşem bir kadın olan annem ve babam rahmetli oldular. Çok değerli insanlardı. Babam "En büyük mirasım güzel ahlak, bunu bırakıyorum size." derdi. Maşallah öyle de olduk.

Ali ile tanışmamız böyle oldu. Ablamlarda kalıyordu. Hiç konuşmadan, sadece bakışlarımızla anlaşıyorduk. Aşkı, sevgiyi bilmiyorduk. O da çok utangaçtı. Ablamın düğününde bana kırmızı bir gül uzattı: "Gülümü, aşkımı alır mısın?" dedi. Ben de gururlu bir şekilde "Aşkla işim olmaz." diyerek gülü aldım, kenara koydum. Aslında almayacaktım ama bakışı içimi öyle acıttı ki... Çok masum bir çocuktu, benim gibi özgür değildi. Sanki minik yüreklere fark etmeden tohum atıldı.

Ablamın düğününde annem bir söz söyledi. Orada unutmuştum sanki, bilemezdim bu sözün hayatımı değiştireceğini. Düğünden bir hafta sonra annemi ani bir kalp kriziyle kaybettik, nurlarda uyusun. Görüşmemiz sürdü, uzaktan akrabayız ve ablamın manevi oğlu gibiydi. Biz öz üvey bilmeyiz ama ablamın babasının akrabası olması, bizi ayıran sebep oldu benim için. O hiç bilmedi neden onu reddettiğimi, o zaman anlayamadı.

Gelip gitmeler devam etti. Çevredeki kızlar Ali'ye, delikanlılar da bana hayrandı. Ben kız arkadaşlarımı ona tanıştırırken, o "Ben seni seviyorum, sen arkadaşlarını tanıştırıyorsun bana." deyince iyice şok oldum. 80'li yıllarda Ankara'da, Zafer Çarşısı'nın girişinde beni bekleyişi hiç gözümden gitmez. Evimiz üçüncü kattaydı, camdan bakınca karşı park lambasının altında saatlerce yağmurun altında titreyerek bana bakması bugün gibi geliyor aklıma. Ardından Cengiz Kurtoğlu'nun "Okul Yolunda", Ümit Besen'in "Nikahına" şarkıları... Ah, anılar!

O zamanlar Zafer Çarşısı'nda arkadaşlarla bir kola içmek lükstü. Ailemizin maddi durumu iyiydi şükür. Babam "Seni sana, seni Allah'a emanet ediyorum."

derdi, bu da benim tüm duvarlarımı kapattı. Tabii ki namus önemliydi. Sevgili gibi geziyorduk. Konserlerde yerimiz hep ayrılır, en önde dinlerdik. Soğuk günlerde ısınmak için elimi cebine attığımda, bana alınan kolyeler ve bileklikler olurdu. Elimi tutmuşluğu vardır ve belki bir masum öpücük, ilerisi olmaz o masum ruhlarda...

Bir gün dedesini istemeye yolladı. Babam bana sorduğunda annemin o sözü geldi aklıma, ağzımdan "Hayır" çıktı. Bu nasıl bir kader diyeceksiniz... Ben çok dürüst ve her şeyi babamla konuşabiliyordum. Evin küçük annesiyim, küçük kardeşim ikizim gibi ve çok seviyorum. Biz üçümüz kaldık. Babam hastaydı, mürvetimi görmek istiyordu. Bu ara Almanya'dan bir genç istedi beni, hiç tanımadan. "Siz uygun gördüyseniz olur." çıktı ağzımdan. Almanya için değil, abilerim de Almanya'daydı. Aceleci diğer taraf, düğün başladı. Ali haberi kardeşimden öğrendi, nedenini bilmiyordu.

Evlendim ve dünyam tersine döndü. Evlendiğim kişinin kötü huyları vardı, yıllarca sabırla direndim, olmadı, ayrıldım. Ali ile yıllar geçti, hiç görüşmedik, konuşmadık. Ablama "Bir sesini duyur." demiş, "Hayır." dedim. Yirmi yıl geçti. "Yıllar önce ayrıldın ve yalnızsın, neden bir haber etmedin?" dedi, aradı ve hâlâ beni sevdiğini söyledi. O da evlenmiş, bir kızı olmuş, çoktan ayrılmış. Benim de iki oğlum var.

İzne gittiğimde Ankara'da ilk karşılaşma çok değişikti. Ablalarım, ailem havaalanındaydı, o da kenarda... Çok değişmiş ama tanıdım. Ablamlara gittik, ailece sohbetler derken "Tekrar evlen benimle." dedi. İşte o zaman neden yıllar önce "Hayır" dediğimi anlattım, helallik istedim. Anladı sebebini ve affetti.

> **Ablamın düğününde annem bir söz söyledi. Orada unutmuştum sanki, bilemezdim bu sözün hayatımı değiştireceğini. Düğünden bir hafta sonra annemi ani bir kalp kriziyle kaybettik, nurlarda uyusun.**

Annem ölmeden önce "Kızım, bu çocuk çok temiz, sen de öylesin. Bakışıyorsunuz ama düşmanlık beslerler, mutlu olamazsınız." demişti. Ali, annemin ilk eşinin akrabasıydı, bu sebepten... Burada şunu söyleyeyim: Yarım kalacağına Ali ile evlenip kendim deneyimleseydim diyorum. Diğer kişiyle daha mutsuz bir hayatım oldu. Sevmeye çalıştım, olmadı. Sebebi onun kötü alışkanlıkları ve bana yaptıklarıydı.

Evlenme teklifini düşünürüm demiştim ve yine kabul edemedim. Çünkü önceleri bir ergenlik çağındaki küçük Sebat ile şimdiki iki çocuğu ve sorumluluğu olan Sebat farklıydı. O otobüs durağında beni beklemeleri, soğukta elimi ısıtması ve yıllarca "Elinin kokusunu bütün krem, sabunlar denedim, yoktu." diyen aşk, masum tertemiz kaldı, yine yarıda. Zafer Çarşısı o demekti benim için. Kırk seneye yakındır hâlâ ümidini kesmeden "Seviyorum." diyor, arkadaşça konuşuyor, dertleşiyoruz. Bir ömür arkadaş, aşk hepsi bir bütün oluyor. "Bir 'Seni seviyorum' dedirtmek senelerimi aldı." der. Eskiden farklıydı, masumca bir aşk vardı. Ben aynı ben kaldım.

Sensin...
Ruhumda bedenimde
Aldığım nefesimde
Yazdığım şiirlerinde
İlham kaynağım sensin.

Sürekli hayalimde
Her gece düşlerimde
Uzaklara gitsen de
Yaşam kaynağım sensin.

Bir Toplumun İsyanı: Çürüyen Adalet ve Halkın Umudu

ŞÜKRÜ UYANIK

Türkiye'nin son 20 yılı, tarih kitaplarında bir halkın adalet ve demokrasi mücadelesi olarak anılacak. Ancak bu mücadelenin arka planında, sadece bireylerin değil, toplumun kolektif vicdanının nasıl örselendiğini, sermaye ve güç odaklı bir sistemin emekçileri nasıl ezdiğini görmek gerekiyor. Ülkemiz, halkın iradesine ipotek koyan bir yönetim anlayışının; yargıyı, medyayı ve hatta sokakları nasıl bir otorite aracı haline dönüştürdüğüne tanıklık etti. Bugün, yaşanan felaketlerin ve hukuksuzlukların ötesinde, bir toplumsal adalet çağrısını yükseltmenin zamanı geldi.

Sermaye ve İktidar İttifakı

Türkiye'de son yıllarda demokrasinin yerini sermaye düzeninin koruyuculuğu aldı. Şatafatlı rezidanslar yükselirken, kırsaldaki köylünün toprağına el kondu; maden sahaları açıldı, doğa talan edildi. İktidar, halkın cebinden alınan vergilerle sermayedarlara kıyak krediler sunarken, yoksulluğun pençesindeki milyonlara "sabır" telkin etti. Neoliberal politikalarla halkın kolektif üretim araçları, bir avuç zengine peşkeş çekildi. Bu sürecin en büyük mağduru ise alın teriyle geçinmeye çalışan işçiler, emekliler, çiftçiler ve küçük esnaflar oldu.

Yargının Tutsaklığı: Hukukun Üzerindeki Karanlık

Bir toplumun adaleti olmazsa, onun geleceği çürür. Türkiye'de yargı bağımsızlığı ve tarafsızlığı yerle bir edilmiş durumda. Mahkemeler, iktidar eliyle kurgulanmış birer siyasi silah haline getirildi. İşçiler grev yapamaz oldu, çünkü grevler "milli güvenlik tehdidi" olarak damgalandı. Kadınlar adalet arıyor ama mahkemeler katilleri ödüllendirircesine ceza indirimi yağdırıyor. Muhalif gazeteciler ve akademisyenler ise "örgüt üyeliği" adı altında cezalandırılıyor. Bu hukuksuz düzenin hedefinde sadece bireyler değil, halkın hak arama bilinci var. Gazetecilik halkın haber alma hakkıdır, cezalandırılamaz. Özgür basın, bir toplumun gözü ve kulağıdır. Ancak Türkiye'de medya, artık gerçekleri anlatmaktan çok, iktidarın borazanı olma görevini üstlendi. İşte bu yüzden halk, sesini meydanlarda, sosyal medyada ve dayanışma ağlarında duyurmaya çalışıyor. Susturulmaya çalışılan bu sesler, bir umudun çığlığıdır. Tarih bize gösteriyor ki, halkın çığlığını bastırmaya çalışan hiçbir rejim uzun süre ayakta kalamaz.

Bir Çıkış Yolu: Halkın İktidarı

Türkiye'nin kurtuluşu, emekçinin, çiftçinin, kadının, işsizin; yani halkın kendi iradesine sahip çıkmasından geçiyor. Bugün demokrasiye ve hukuka sahip çıkmak, sadece bir politik tercih değil, bir sınıf mücadelesidir. İşçilerin, kadınların, gençlerin omuz omuza verdiği bir halk hareketiyle bu düzeni değiştirmek mümkün. Gerçek bir demokrasi, halkın kendi yaşamını, emeğini ve geleceğini özgürce inşa etmesidir.

Bu ülke, mücadelelerle kuruldu. Bugün de ancak mücadeleyle kurtulabilir. Eşitlik, adalet ve özgürlük isteyen herkes, bu kavgada safını belirlemelidir. Çünkü Türkiye'nin geleceği, halkın gücünde, dayanışmasında ve örgütlü mücadelesinde yatıyor. Bugün susanlar, yarın çocuklarına hesap veremezler. Ama konuşanlar, geleceği birlikte yazabilirler. Bertolt Brecht'ten alıntıyla bitirelim: Kurtuluş yok tek başına, ya hep birlikte ya hiç birimiz.